BIBLIOTEKA

KOMISJA KODYFIKACYJNA
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

SEKCJA PRAWA KARNEGO. TOM V. ZESZYT 5.

PROJEKT KODEKSU KARNEGO

W REDAKCJI, PRZYJĘTEJ W TRZECIEM CZYTANIU

PRZEZ

SEKCJĘ PRAWA KARNEGO KOMISJI KODYFIKACYJNEJ R. P.

WARSZAWA — 1931

BIBLIOTEKA SEJMU

KOMISJA KODYFIKACYJNA
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

SEKCJA PRAWA KARNEGO. TOM V. ZESZYT 5.

PROJEKT KODEKSU KARNEGO

W REDAKCJI, PRZYJĘTEJ W TRZECIEM CZYTANIU

PRZEZ

SEKCJĘ PRAWA KARNEGO KOMISJI KODYFIKACYJNEJ R. P.

WARSZAWA — 1931.

CZĘŚĆ OGÓLNA.

ROZDZIAŁ I.

ZAKRES MOCY OBOWIĄZUJĄCEJ USTAWY KARNEJ.

Art. 1. Odpowiedzialności karnej ulega tylko ten, kto dopuszcza się czynu, zabronionego pod groźbą kary przez ustawę, obowiązującą w czasie jego popełnienia.

Art. 2. § 1. Jeżeli w czasie wyrokowania obowiązuje ustawa inna, niż w czasie popełnienia przestępstwa, wówczas ma zastosowanie ustawa nowa; jednakże ustawa dawna ma zastosowanie, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

§ 2. Kara już wymierzona, lecz jeszcze nie wykonana, nie ulega wykonaniu, jeżeli według nowej ustawy czyn, objęty wyrokiem, nie jest przestępstwem.

§ 3. Przepisy §§ 1 i 2 nie mają zastosowania, jeżeli ustawa, obowiązująca w chwili popełnienia czynu, straciła moc tylko z powodu zmiany wyjątkowych stosunków faktycznych, które wywołały jej wydanie.

§ 4. Środki zabezpieczające stosuje się według przepisów nowej ustawy.

Art. 3. § 1. Ustawa karna polska ma zastosowanie do wszystkich osób, które popełniły przestępstwo na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej albo na polskim statku wodnym lub powietrznym. Za obszar Rzeczypospolitej uważa się również powietrze nad nim oraz wody wewnętrzne i przybrzeżne.

§ 2. Przestępstwo uważa się za popełnione na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, na polskim statku wodnym lub powietrznym, gdy sprawca na nim dopuścił się przestepnego działania lub zaniechania, albo gdy tam skutek przestępny nastąpił lub według zamiaru sprawcy miał nastąpić.

Art. 4. § 1. Ustawa karna polska ma zastosowanie do obywateli polskich, którzy popełnili przestępstwo zagranicą.

§ 2. Ustawa karna polska ma również zastosowanie do cudzoziemców, którzy w chwili popełnienia przestępstwa byli obywatelami Rzeczypospolitej Polskiej; stosuje się ona także do tych, którzy po popełnieniu przestępstwa uzyskali obywatelstwo polskie.

Art. 5. Ustawa karna polska ma zastosowanie do zamieszkałych w Rzeczypospolitej Polskiej osób, nie posiadających żadnej przynależności państwowej.

Art. 6. Ustawa karna polska ma zastosowanie do cudzoziemców, którzy popełnili zagranicą przestępstwo, skierowane przeciw dobru lub interesom Rzeczypospolitej Polskiej, obywatela polskiego albo polskiej osoby prawnej.

Art. 7. § 1. Warunkiem odpowiedzialności karnej za czyn, popełniony zagranicą, jest uznanie tego czynu za przestępstwo przez ustawę, obowiązującą w miejscu popełnienia.

§ 2. Jeżeli zachodzą różnice między temi dwiema ustawami, sędzia stosując ustawę polską, uwzględni różnicę na korzyść oskarżonego.

Art. 8. Niezależnie od przepisów, obowiązujacych w miejscu popełnienia przestępstwa i od obywatelstwa sprawcy, ustawa karna polska ma zastosowanie do osób, które popełniły:

a) przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu zewnętrznemu lub wewnetrznemu Rzeczypospolitej Polskiej,

b) rozbójnictwo morskie,

c) fałszowanie pieniędzy kruszcowych, publicznych papierów wartościowych lub biletów bankowych,

d) handel niewolnikami,

e) handel kobietami lub dziećmi,

f) użycie środka zdolnego do wywołania niebezpieczeństwa powszechnego w zamiarze wywołania takiego niebezpieczeństwa,

g) handel środkami odurzającemi,

h) handel wydawnictwami pornograficznemi,

i) inne przestępstwa przewidziane w umowach międzynarodowych zawartych przez Rzeczpospolitą Polską.

Art. 9. Ustawa karna polska ma zastosowanie do cudzoziemca, który popełnił zagranicą przestępstwo, niewymienione w art. 6 i art. 8, jeżeli sprawca znajduję się na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i jeżeli nie postanowiono go wy-

dać, a zachodzą warunki z art. 7. Ściganie odbywa się na zarządzenie Ministra Sprawiedliwości.

Art. 10. § 1. W razie skazania w Rzeczypospolitej Polskiej osoby, ukaranej za ten czyn zagranicą, przy wymiarze kary uwzględnia się karę, odbytą zagranicą.

§ 2. Z powodu przestępstwa, osądzonego zagranicą, sąd polski może zastosować środki zabezpieczające niezależnie od ustaw miejsca popełnienia przestępstwa.

ROZDZIAŁ II.

ZASADY ODPOWIEDZIALNOŚCI.

Art. 11. Przestępstwa, zagrożone karą śmierci lub więzienia powyżej lat pięciu, są zbrodniami, zagrożone zaś innemi karami zasadniczemi — są występkami.

Art. 12. Zbrodnię można popełnić tylko umyślnie. Występek można popełnić także nieumyślnie, jeżeli ustawa wyraźnie tak stanowi.

Art. 13. § 1. Przestępstwo umyślne zachodzi nietylko wtedy, gdy sprawca chce je popełnić, ale także gdy możliwość skutku przestępnego lub przestępności działania przewiduje i na to się godzi.

§ 2. Przestępstwo nieumyślne zachodzi zarówno wtedy, gdy sprawca możliwość skutku przestępnego przewiduje, lecz bezpodstawnie przypuszcza, że go uniknie, jak i wtedy, gdy skutku przestępnego lub przestępności działanie sprawca nie przewiduje, choć może lub powinien przewidzieć.

Art. 14. § 1. Okoliczności, od których zależy wyższa karalność, uwzględnia się tylko wówczas, gdy sprawca o nich wiedział albo powinien był wiedzieć.

§ 2. Następstwa czynu, od których zależy wyższa karalność uwzględnia się tylko wówczas, gdy sprawca je przewidywał albo powinien był przewidzieć.

Art. 15. Okoliczności, wpływające na karalność czynu, uwzględnia się tylko co do tej osoby, której dotyczą.

Art. 16. § 1. Nie ulega karze, kto w chwili czynu, z powodu niedorozwoju psychicznego, choroby psychicznej lub innego zakłócenia czynności psychicznej, nie mógł rozpoznać znaczenia czynu lub pokierować swem postępowaniem.

§ 2. Przepis § 1 nie ma zastosowania do wypadku, gdy sprawca wprawił się umyślnie w stan taki po to, by dokonać przestępstwa.

§ 3. Jeżeli w chwili popełnienia przestępstwa zdolność rozpoznania znaczenia czynu lub kierowania postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, chyba, że stan odurzenia sprawcy wynika z jego winy.

§ 4. Sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, jeżeli sprawca w chwili czynu, zagrożonego karą śmierci lub więzienia dożywotniego nie ukończył lat 21 lub przekroczył lat 70.

Art. 17. Nie popełnia przestępstwa, kto dopuszcza się czynu pod wpływem przymusu fizycznego, któremu nie mógł się oprzeć.

Art. 18. § 1. Nie popełnia przestępstwa, kto dopuszcza się czynu pod wpływem błędu co do okoliczności, należącej do istoty czynu, z wyjątkiem, gdy błąd był wynikiem nieostrożności lub niedbalstwa.

§ 2. Sąd może uwzględnić usprawiedliwioną nieświadomość bezprawności czynu jako podstawę do nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Art. 19. § 1. Nie popełnia przestępstwa, kto działa w obronie koniecznej, odpierając bezpośredni bezprawny zamach na jakiekolwiek dobro własne lub innej osoby.

§ 2. W razie przekroczenia granic obrony koniecznej sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary.

§ 3. Nie ulega karze, kto przekroczył granice obrony koniecznej pod wpływem silnego wzruszenia.

Art. 20. § 1. Nie ulega karze, kto działa dla uchylenia bezpośredniego niebezpieczeństwa, grożącego dobru własnemu lub cudzemu, jeżeli niebezpieczeństwa nie można inaczej uniknąć.

§ 2. Nie działa w stanie wyższej konieczności, kto ma szczególny obowiązek narażenia się na niebezpieczeństwo.

§ 3. Dobro poświęcone nie może przedstawiać wartości oczywiście większej, niż dobro ocalone.

§ 4. W razie przekroczenia granic wyższej konieczności sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary.

ROZDZIAŁ III.

USIŁOWANIE.

Art. 21. § 1. Odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia przestępstwa przedsiębierze działanie, skierowane bezpośrednio ku urzeczywistnieniu tego zamiaru, lecz zamierzonego przestępstwa nie dokonywa.

§ 2. Usiłowanie zachodzi także wtedy, kiedy sprawca nie wiedział, że dokonanie jest niemożliwe bądź ze względu na brak przedmiotu nadającego się do dokonania na nim zamierzonego przestępstwa, bądź ze względu na użycie środka w żadnych warunkach nie nadającego się do wywołania zamierzonego skutku.

§ 3. Nie odpowiada za usiłowanie, kto tylko z powodu zabobonu lub skrajnej ciemnoty wierzył w skuteczność swego działania.

Art. 22. Sąd wymierza karę za usiłowanie w granicach przewidzianych dla danego przestępstwa.

Art. 23. Nie odpowiada za usiłowanie, kto dobrowolnie bądź odstąpił od działania, bądź zapobiegł powstaniu skutku przestępnego.

ROZDZIAŁ IV.

PODŻEGANIE I POMOCNICTWO.

Art. 24. Podżegania dopuszcza się, kto inną osobę nakłania do popełnienia przestępstwa.

Art. 25. Pomocnictwa dopuszcza się, kto do popełnienia przestępstwa udziela pomocy czynem lub słowem.

Art. 26. Podżegacz i pomocnik ponoszą odpowiedzialność w granicach swego zamiaru niezależnie od odpowiedzialności osoby, która zamierzonego czynu dokonała lub miała dokonać.

Art. 27. § 1. Jeśli przestępstwa nie dokonano lub nie usiłowano dokonać, podżegacz i pomocnik odpowiadają jak za usiłowanie tego przestępstwa.

§ 2. Jeżeli przestępstwa nawet nie usiłowano dokonać, sąd może zastosować do podżegacza i pomocnika nadzwyczajne złagodzenie kary lub zwolnić ich od kary.

Art. 28. § 1. Podżegacz ani pomocnik nie odpowiada, jeżeli zapobiegł skutkom swego działania.

§ 2. Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary do podżegacza lub pomocnika, który starał się zapobiec skutkom swego działania.

§ 3. Przepisy §§ 1 i 2 nie mają zastosowania do tego, kto inną osobę nakłania do popełnienia przestępstwa w celu skierowania przeciwko niej postępowania karnego.

ROZDZIAŁ V.

ZBIEG PRZESTĘPSTW I PRZEPISÓW USTAWY.

Art. 29. § 1. W razie jednoczesnego skazania za kilka przestępstw na karę pozbawienia wolności, sąd wymierza karę łączną, biorąc za podstawę kary, zosobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

§ 2. Kara łączna nie może być niższą od najwyższej z kar, wymierzonych za poszczególne przestępstwa, nie może przewyższać sumy kar wymierzonych, nie może przekroczyć więcej niż o połowę, najwyższego ustawowego wymiaru za przestępstwo, zagrożone karą najsurowszą; nie może przekroczyć najwyższego ustawowego wymiaru, przewidzianego dla danego rodzaju kary.

§ 3. W razie skazania na karę więzienia i aresztu wymierza się łączną karę więzienia, 2 dni więzienia odpowiadają 3 dniom aresztu.

Art. 30. Te same zasady mają zastosowanie w razie jednoczesnego skazania za kilka przestępstw na grzywnę.

Art. 31. § 1. W razie jednoczesnego skazania za kilka przestępstw na kary: pozbawienia wolności i grzywny, sąd wymierza jako karę łączną: osobno karę pozbawienia wolności, osobno zaś karę grzywny.

§ 2. Obok kary śmierci nie wymierza się innej kary.

Art. 32. § 1. Kary dodatkowe i środki zabezpieczające, dopuszczalne choćby przy jednem ze zbiegających się przestępstw, nie ulegają pochłonięciu przez karę łączną.

§ 2. W razie jednoczesnego skazania na kary dodatkowe utraty praw, mają odpowiednie zastosowanie przepisy art. 29.

Art. 33. Przepisy art. *29* — *32* mają odpowiednie zastosowanie także w wypadku, gdy, po skazaniu za jedno przestępstwo, należy wymierzyć karę za inne, popełnione przed wydaniem wyroku co do przestępstwa, już osądzonego, chociażby karę za nie już wykonano.

Art. 34. Jeżeli czyn, zagrożony karą, podpada pod kilka przepisów ustawy karnej, sąd stosuje przepis, przewidujący najsurowszą karę, co nie stoi na przeszkodzie stosowaniu kar dodatkowych lub środków zabezpieczających, przewidzianych w innych przepisach.

ROZDZIAŁ VI.

KARY ZASADNICZE.

Art. 35. Zasadniczemi karami są:
a) kara śmierci,
b) więzienie,
c) areszt,
d) grzywna.

Art. 36. Karę śmierci wykonywa się przez powieszenie.

Art. 37. § 1. Kara więzienia trwa najmniej pół roku, najwyżej lat piętnaście, jeżeli ustawa nie przewiduje więzienia dożywotniego.

§ 2. Więzień ma obowiązek pracy według wskazań zarządu zakładu karnego. Można go używać do pracy poza zakładem.

Art. 38. § 1. Kara aresztu trwa najmniej tydzień, najwyżej pięć lat.

§ 2. Aresztant ma obowiazek zająć się pracą według własnego wyboru; jeżeli praca wybrana narusza wewnętrzny porządek zakładu, lub aresztant żadną pracą zająć się nie chce, zarzad wyznacza mu pracę odpowiednią.

Art. 39. § 1. Grzywnę wymierzyć można do wysokości 100.000 zł. w złocie.

§ 2. Jeżeli przestępstwo popełniono z chęci zysku, sąd obok kary pozbawienia wolności, przepisanej w ustawie, wymierza grzywnę.

§ 3. Grzywny wpływają do Skarbu Państwa na rzecz funduszu zakładów karnych, poprawczych i zabezpieczających.

Art. 40. § 1. W razie nieściągalności grzywny lub w razie gdyby jej ściągnięcie narażało skazanego na ruinę mająt-

kową, sąd nakazuje wykonywanie pracy na rachunek grzywny; sąd zezwala na wykonywanie pracy na wolności albo nakazuje wykonywanie jej w domu pracy przymusowej.

§ 2. Gdyby skazany pracy wykonywać nie mógł lub uporczywie się wzdragał, sąd zamienia grzywnę na areszt, przyjmując dzień aresztu za równoważnik grzywny od pięciu do pięćdziesięciu złotych.

§ 3. Jeżeli grzywnę wymierzono obok kary więzienia, w wypadku § 2, to sąd zamienia grzywnę na więzienie, przyjmując dzień więzienia za równoważnik grzywny od dziesięciu do stu złotych.

§ 4. Najniższy wymiar kary zastępczej wynosi jeden dzień aresztu lub więzienia. Najwyższy wymiar kary zastępczej wynosi dwa lata aresztu lub trzy lata więzienia. Kara zastępcza nie może przekraczać najwyższego wymiaru kary pozbawienia wolności, przewidzianego dla danego przestępstwa.

§ 5. Jeżeli skazany jest niezdolny do pracy, sąd może zaniechać wykonania kary zastępczej.

§ 6. Od pracy na rachunek grzywny lub od kary pozbawienia wolności, wstępującej w jej miejsce, skazany może się uwolnić w każdym czasie przez złożenie kwoty pieniężnej, przypadającej jeszcze do uiszczenia.

§ 7. W razie częściowego uiszczenia grzywny, wyznaczona praca lub kara zastępcza ulega stosunkowemu zmniejszeniu.

ROZDZIAŁ VII.

KARY DODATKOWE.

Art. 41. Sąd, wymierzając karę zasadniczą, może orzec karę dodatkową.

Art. 42. Karami dodatkowemi są:

a) utrata praw publicznych,
b) utrata obywatelskich praw honorowych,
c) utrata prawa wykonywania zawodu,
d) utrata praw rodzicielskich lub opiekuńczych,
e) przepadek przedmiotów majątkowych i narzędzi.

Art. 43. Utrata praw publicznych obejmuje utratę biernego i czynnego prawa wyboru do wszelkich ciał ustawodawczych, samorządowych, społecznych lub zawodowych, udziału w wymiarze sprawiedliwości, utratę urzędów i stanowisk publicznych i zdolności do ich uzyskania.

Art. 44. Utrata obywatelskich praw honorowych obej-

muje utratę zaszczytnych i naukowych tytułów, orderów i odznak, tudzież zdolności do ich uzyskania.

Art. 45. Sąd może orzec utratę praw publicznych i obywatelskich praw honorowych w razie skazania na więzienie lub karę śmierci za przestępstwo, popełnione z chęci zysku lub z innych niskich pobudek.

Art. 46. Utratę prawa wykonywania zawodu, oznaczonego w wyroku, poza wypadkami, wskazanemi w ustawie, sąd może orzec w razie stwierdzenia:

a) nadużycia zawodu przy popełnieniu przestępstwa, albo

b) ujawnionej przy popełnieniu przestępstwa, a groźnej dla społeczeństwa, niezdolności sprawcy do wykonywania zawodu.

Art. 47. W razie skazania za przestępstwo, popełnione przeciwko nieletniemu poniżej lat 17, lub we współdziałaniu z takim nieletnim, sąd może orzec utratę praw rodzicielskich lub opiekuńczych.

Art. 48. § 1. Sąd może orzec przepadek przedmiotów majątkowych, pochodzących bezpośrednio lub pośrednio z popełnienia przestępstwa.

§ 2. Sąd może orzec przepadek narzędzia, które służyło do popełnienia przestępstwa.

§ 3. Jeżeli przedmioty powyższe (§§ 1 i 2) nie są własnością skazanego, przepadek może nastąpić tylko w wypadkach, wskazanych w ustawie.

§ 4. O ile ustawy lub umowy międzynarodowe nie zawierają odmiennych przepisów, przedmioty odebrane przelewa się do Skarbu Państwa na rzecz funduszu zakładów karnych, poprawczych i zabezpieczających.

Art. 49. § 1. Utrata praw następuje z chwilą uprawomocnienia się wyroku.

§ 2. Przy karze śmierci i więzienia dożywotniego sąd orzeka utratę praw na zawsze.

§ 3. W innych wypadkach sąd orzeka utratę praw na czas od dwu do dziesięciu lat. Do okresu tego nie wlicza się czasu, który upłynął od uprawomocnienia się wyroku do odbycia kary zasadniczej, jej darowania lub przedawnienia, a w wypadkach art. 79 i 80 do uwolnienia z zakładu zabezpieczającego. Po upływie tego okresu skazany odzyskuje prawa wyborcze, prawa udziału w wymiarze sprawiedliwości, prawa rodzicielskie lub opiekuńcze, prawa wykonywania zawodu oraz zdolność do uzyskania innych utraconych praw.

Art. 50. § 1. Sąd może przywrócić skazanemu prawa wyborcze, prawa udziału w wymiarze sprawiedliwości, prawa

rodzicielskie lub opiekuńcze, prawa wykonywania zawodu oraz zdolność do uzyskania innych utraconych praw po upływie pewnego okresu, w czasie którego oskarżony prowadził życie nienaganne.

§ 2. Okres ten, rozpoczynający się w chwili odbycia. darowania lub przedawnienia kary zasadniczej, albo uwolnienia z zakładu zabezpieczającego, wynosi conajmniej połowę czasu, przez który trwać miała utrata praw, jednak nie mniej, niż dwa lata.

ROZDZIAŁ VIII.

WYMIAR KARY.

Art. 51. Sąd wymierza karę według swego uznania, zwracając uwagę przedewszystkiem na pobudki, na stopień rozwoju umysłowego i charakter sprawcy, na jego dotychczasowe życie tudzież na jego zachowanie się po spełnieniu przestępstwa.

Art. 52. Szczególne okoliczności, wpływające na wymiar kary, uwzględnia się tylko co do tej osoby, której dotyczą

Art. 53. Przy wymiarze grzywny sąd uwzględnia stosunki majątkowe sprawcy.

Art. 54. § 1. Jeżeli ustawa daje sądowi możnośc wyboru między karą więzienia a kara aresztu, nie można wymierzyć kary aresztu, jeżeli przestępstwo wynikło z niskich pobudek.

§ 2. Jeżeli ustawa daje sądowi możność wyboru miedzy karą pozbawienia wolności a grzywną, sąd wymierza karę pozbawienia wolności tylko wtedy, gdy skazanie na grzywnę nie byłoby celowe.

Art. 55. W razie skazania na kare pozbawienia wolności. sąd może zaliczyć na poczet kary całkowicie lub częściowo czas zapobiegawczego pozbawienia wolności.

Art. 56. § 1. W wypadkach, wskazanych w ustawie, sąd może stosować nadzwyczajne łagodzenie kary albo przez wymierzenie więzienia ponad pięć lat zamiast kary śmierci lub więzienia dożywotniego, albo przez wymierzenie kary aresztu zamiast wiezienia, albo przez wymierzenie grzywny zamiast aresztu.

§ 2. Kary aresztu nie można stosować zamiast więzienia, jeżeli przestępstwo wynikło z niskich pobudek.

Art. 57. § 1. Jeżeli sprawca w ciągu pięciu lat po odbyciu kary w kraju lub zagranicą w całości lub przynajmniej w trzeciej części, albo w ciagu pięciu lat po uwolnieniu z za-

kładu zabezpieczającego, popełni nowe przestępstwo z tych samych pobudek, co poprzednie, lub należące do tego samego rodzaju, co poprzednie, sąd może przekroczyć ustawowy wymiar kary przez podwyższenie o połowę najwyższego wymiaru, nie przekraczając jednak ustawowej granicy danego rodzaju kary. Jeżeli ustawa daje sądowi możność wyboru między karą więzienia a karą aresztu, nie można wymierzyć kary aresztu.

§ 2. Przepis § 1 ma zastosowanie do przestepcy zawodowego lub z nawyknienia, choćby nie zachodził wypadek powrotu do przestępstwa.

ROZDZIAŁ IX.

WARUNKOWE ZAWIESZENIE WYKONANIA KARY.

Art. 58. § 1. Sąd może orzec, że wykonanie kary pozbawienia wolności, zasadniczej lub zastępczej, nie przenoszącej dwu lat, zawiesza się na czas od dwu do pięciu lat.

§ 2. Warunkowe zawieszenie wykonania kary stosuje się do osób, co do których — ze względu na ich charakter, okoliczności towarzyszące popełnieniu przestępstwa, zachowanie się po jego popełnieniu — przypuszczać należy, że bez wykonania kary wstrzymają się od popełnienia nowego przestępstwa.

§ 3. Warunkowe zawieszenie wykonania kary nie ma zastosowania do osób, wymienionych w art. 57.

Art. 59. § 1. W wypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary, sąd może oddać skazanego pod dozór ochronny na czas zawieszenia; wykonanie dozoru sąd powierza osobom lub instytucjom, zasługującym na zaufanie.

§ 2. Jeżeli stosunki gospodarcze skazanego na to pozwalają, sąd może polecić skazanemu, by wynagrodził szkody, zrządzone przestepstwem, w czasie i w rozmiarach, ustalonych w wyroku.

Art. 60. Jeżeli w okresie zawieszenia kary skazany popełnił zbrodnię lub występek, uchyla się z pod dozoru, źle się prowadzi, albo nie wykona polecenia wynagrodzenia szkody, sąd może zarządzić wykonanie zawieszonej kary.

Art. 61. Jeżeli w ciągu trzech miesięcy po upływie okresu zawieszenia, sąd nie zarządzi wykonania kary, skazanie na te kare uważa się za niebyłe, a skazany odzyskuje

prawa wyborcze, prawa udziału w wymiarze sprawiedliwości, prawa rodzicielskie lub opiekuńcze, prawa wykonania zawodu oraz zdolność do uzyskania innych praw utraconych.

ROZDZIAŁ X.

WARUNKOWE ZWOLNIENIE.

Art. 62. § 1. Skazanego na karę pozbawienia wolności sąd może warunkowo zwolnić z odbycia części kary, jeżeli jego zachowanie się w czasie odbywania kary i osobiste warunki pozwalają przypuszczać, że wstrzyma się od popełnienia nowego przestępstwa.

§ 2. Skazany powinien odbyć nie mniej, niż dwie trzecie orzeczonej wyrokiem kary, w każdym razie nie mniej, niż osiem miesięcy, skazany na więzienie dożywotnie — nie mniej niż piętnaście lat.

§ 3. Do skazanego, mającego po odbyciu kary ulec środkom zabezpieczającym, warunkowe zwolnienie nie ma zastosowania.

Art. 63. W wypadku warunkowego zwolnienia sąd może oddać skazanego pod dozór ochronny na czas próby; wykonanie dozoru sąd powierza osobom lub instytucjom, zasługującym na zaufanie.

Art. 64. § 1. Sąd może odwołać zwolnienie warunkowe w każdym czasie, jeżeli skazany popełni w okresie próby zbrodnię lub występek, uchyla się z pod dozoru albo źle się prowadzi.

§ 2. W razie odwołania warunkowego zwolnienia, na poczet kary nie zalicza się okresu, spędzonego na wolności.

§ 3. Jeżeli odwołanie nie nastąpiło w przeciągu trzech miesięcy po upływie okresu próby, a przy więzieniu dożywotniem w przeciągu pięciu lat od warunkowego zwolnienia, karę uważa się za odbytą.

ROZDZIAŁ XI.

POSTĘPOWANIE Z NIELETNIMI.

Art. 65. § 1. Nie ulega odpowiedzialności karnej:

a) nieletni, który przed ukończeniem trzynastu lat popełnił czyn, zabroniony pod groźbą kary,

b) nieletni, który po ukończeniu trzynastu lat, a przed ukończeniem siedemnastu lat, popełnił czyn taki bez rozeznania, t. j. nie osiągnąwszy rozwoju umysłowego i moralnego w takim stopniu, by rozpoznać znaczenie czynu i kierować swem postępowaniem.

§ 2. Do tych nieletnich sąd stosuje tylko środki wychowawcze, a mianowicie: upomnienie, oddanie pod dozór odpowiedzialny rodzicom, dotychczasowym opiekunom lub innej osobie, albo umieszczenie w zakładzie wychowawczym.

Art. 66. Nieletniego, który po ukończeniu trzynastu lat, a przed ukończeniem siedemnastu lat, popełnił z rozeznaniem czyn, zabroniony pod groźbą kary, sąd skazuje na umieszczenie w zakładzie poprawczym.

Art. 67. § 1. Jeżeli ze względu na okoliczności czynu, charakter nieletniego, albo warunki jego życia i otoczenia zastosowanie środka poprawczego nie jest celowe, sąd odstępuje od umieszczenia w zakładzie poprawczym pomimo stwierdzenia, iż nieletni popełnił z rozeznaniem czyn, zabroniony pod groźbą kary.

§ 2. W tych wypadkach sąd mocen jest zastosować środki wychowawcze (art. 65 § 2).

Art. 68. Nieletni pozostaje w zakładzie poprawczym nie krócej, niż pół roku, nie dłużej niż do ukończenia 25 roku zycia.

Art. 69. § 1. Nieletniemu, który popełnił z rozeznaniem czyn, zabroniony pod groźbą kary, a nie zagrożony karą śmierci lub dożywotniego więzienia, sad mocen jest, jeżeli to uzna za celowe, zawiesić umieszczenie w zakładzie poprawczym tytułem próby na czas od roku do trzech lat.

§ 2. W okresie próby sąd stosuje do nieletniego środki wychowawcze.

§ 3. Jeżeli w okresie próby nieletni źle się prowadzi, sąd na wniosek zarządu zakładu wychowawczego, kuratora, ojca, matki lub opiekuna nieletniego, albo z własnej inicjatywy, może odwołać zawieszenie i umieścić nieletniego w zakładzie poprawczym.

§ 4. Jeżeli w okresie próby odwołanie zawieszenia nie nastąpiło, skazanie uważa się za niebyłe.

Art. 70. § 1. Zarząd zakładu poprawczego mocen jest, tytułem próby, na czas określony umieścić nieletniego poza zakładem.

§ 2. Nieletniego, tak umieszczonego, uważa się za po-

zostającego w zakładzie, który roztacza nad nim ścisły dozór.

§ 3. Zarząd zakładu mocen jest w każdej chwili takie umieszczenie odwołać.

Art. 71. § 1. Na wniosek zarządu zakładu poprawczego lub z własnej inicjatywy sąd mocen jest warunkowo zwolnić wychowańca na czas określony.

§ 2. Warunkowo zwolnionego sąd oddaje pod dozór wyznaczonego w tym celu kuratora.

§ 3. Jeżeli warunkowo zwolniony źle sie prowadzi, sąd mocen jest na wniosek zarządu zakładu poprawczego, kuratora, ojca, matki lub opiekuna nieletniego, albo z własnej inicjatywy, odwołać zwolnienie.

§ 4. Jeżeli w okresie warunkowego zwolnienia odwołanie nie nastąpiło lub jeżeli warunkowo zwolniony ukończył 25 rok życia — skazanie uważa się za niebyłe.

Art. 72. § 1. Jeżeli przeciw nieletniemu, który po ukończeniu trzynastu lat, a przed ukończeniem siedemnastego roku życia, popełnił z rozeznaniem czyn zabroniony pod groźbą kary, wszczęto postępowanie karne po ukończonym siedemnastym roku życia, a umieszczenie go w zakładzie poprawczym nie byłoby już celowe, należy mu wymierzyć karę w ustawie przewidziana przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary.

§ 2. W razie skazania takiego nieletniego na karę więzienia, orzeczenie kar dodatkowych wedle art. 42 lit. a) i b) jest niedopuszczalne.

Art. 73. Jeżeli skazany na umieszczenie w zakładzie poprawczym ukończył lat dwadzieścia cztery przed rozpoczęciem wykonania wyroku, nie umieszcza się go w zakładzie poprawczym, lecz sąd, który wydał wyrok, wymierza mu kare wedle art. 72.

Art. 74. Jeżeli wychowaniec zakładu poprawczego, nie mający lat siedemnastu, popełnił czyn zabroniony pod groźbą kary, zarząd zakładu załatwia sprawę w drodze dyscyplinarnej.

ROZDDZIAŁ XII.

ŚRODKI ZABEZPIECZAJĄCE.

Art. 75. Jeżeli sprawcę czynu, zabronionego pod groźbą kary, uznano za stale nieodpowiedzialnego, a jego pozo-

stawanie na wolności grozi niebezpieczeństwem porządkowi prawnemu, sąd zarządza jego umieszczenie w zamkniętym zakładzie dla psychicznie chorych, albo w innym zakładzie leczniczym.

Art. 76. § 1. Jeżeli przestępcę uznano za majacego zmniejszoną zdolność rozpoznawania lub kierowania postępowaniem (art. 16 § 3), a jego pozostawanie na wolności grozi niebezpieczeństwem porządkowi prawnemu, sad może zarządzić jego umieszczenie w zamkniętym zakładzie dla psychicznie chorych, albo w innym zakładzie leczniczym.

§ 2. Jeżeli takiego przestępcę sąd skazał na karę pozbawienia wolności, to o tem, czy orzeczoną karę wykonać, sąd rozstrzyga po zwolnieniu przestępcy z zakładu leczniczego.

Art. 77. Czasu pobytu w zakładach, wymienionych w art. 75 i 76, nie oznacza się z góry. Sąd nie może zarządzić zwolnienia z zakładu wcześniej, niż po upływie jednego roku.

Art. 78. § 1. Jeżeli czyn pozostaje w związku z nadużywaniem napojów wyskokowych lub innych środków odurzających, sad może zarządzić, by sprawcę, po ewentualnem odbyciu wymierzonej kary, umieszczono w odpowiednim zakładzie leczniczym na przeciąg dwu lat.

§ 2. O wcześniejszem zwolnieniu z zakładu rozstrzyga sąd.

Art. 79. § 1. Jeżeli czyn pozostaje w związku ze wstrętem do pracy, sąd może zarządzić, by po odbyciu kary umieszczono przestępcę w domu pracy przymusowej na przeciąg lat pięciu.

§ 2. Po upływie jednego roku sąd może zarządzić zwolnienie.

Art. 80. § 1. Sąd zarządza umieszczenie w zakładzie dla niepoprawnych, po odbyciu kary, przestępcy, u którego stwierdzono trzykrotny powrót do przestępstwa (art. 57 § 1), tudzież przestępcy zawodowego lub z nawyknienia, jeżeli pozostawanie ich na wolności grozi niebezpieczeństwem porządkowi prawnemu.

§ 2. Zamknięcie w zakładzie trwa w miarę potrzeby, w każdym razie najmniej pięć lat; po uływie każdego pięcioletniego okresu sąd rozstrzyga, czy pozostawienie przestepcy w zakładzie na dalszy okres pięcioletni jest konieczne.

§ 3. Po upływie pierwszego okresu pięcioletniego, sąd może zarządzić zwolnienie.

Biblioteka Działu Prawa i Administracji Uniwersytetu Wrocławskiego

Art. 81. Jeżeli sprawcę czynu, zabronionego pod groźbą kary, uznano za nieodpowiedzialnego lub nieulegającego karze, albo postępowanie przeciwko niemu umorzono, sąd może zastosować art. 46 — 48 tytułem środka zabezpieczającego.

ROZDZIAŁ XIII.

PRZEDAWNIENIE.

Art. 82. Nie można wszcząć postępowania karnego z powodu przestępstwa, popełnionego przed laty:

a) dwudziestu, jeżeli czyn stanowi zbrodnię, zagrożoną karą śmierci lub dożywotniego więzienia,

b) dziesięciu, jeżeli czyn stanowi inną zbrodnię,

c) pięciu, jeżeli czyn stanowi występek.

Art. 83. Nie można wydać wyroku skazującego, choćby w tym czasie (art. 82) przedsięwzięto jakąkolwiek czynność sędziowską w celu ścigania danego sprawcy z powodu danego przestępstwa, jeżeli od popełnienia przestępstwa upłynęło lat:

a) dwadzieścia pięć, jeżeli czyn stanowi zbrodnię, zagrożoną karą śmierci lub dożywotniego więzienia,

b) piętnaście, jeżeli czyn stanowi inną zbrodnię,

c) dziesięć, jeżeli czyn stanowi występek.

Art. 84. Przedawnienie nie biegnie, jeżeli przepis ustawy nie pozwala na wszczęcie lub dalsze prowadzenie postępowania karnego; nie dotyczy to braku wniosku lub skargi prywatnej.

Art. 85. § 1. Nie można wykonać kary ani zastosować środków zabezpieczających, jeżeli od prawomocności wyroku skazującego upłynęło lat:

a) trzydzieści, w razie skazania na karę śmierci lub dożywotniego więzienia,

b) dwadzieścia, w razie skazania na karę więzienia,

c) piętnaście, w razie skazania na karę aresztu lub grzywny.

§ 2. Przedawnienie kary nie biegnie w okresie odroczenia, przerwy lub warunkowego zawieszenia kary.

ROZDZIAŁ XIV.

ZATARCIE SKAZANIA.

Art. 86. § 1. Po upływie dziesięciu lat od odbycia, darowania lub przedawnienia kary, albo od uwolnienia z zakładu zabezpieczającego, sąd może zarządzić, na wniosek skazanego, usunięcie z rejestrów karnych zapisków o skazaniu, jeżeli sprawca w tym czasie nie był skazany na karę śmierci lub więzienia.

§ 2. Z chwilą usunięcia wpisu z rejestrów karnych uważa się skazanie za niebyłe.

§ 3. W stosunku do osób, skazanych na utratę praw publicznych lub obywatelskich praw honorowych, okres dziesięcioletni zaczyna biec od dnia przywrócenia skazanemu zdolności do odzyskania utraconych praw.

ROZDZIAŁ XV.

WYJAŚNIENIE USTAWOWYCH WYRAŻEŃ.

Art. 87. § 1. Urzędnik jest to osoba, pełniąca funkcje publiczne w imieniu Państwa lub Samorządu.

§ 2. Najbliższy jest to krewny w linji wstępnej lub zstępnej, rodzeństwo, małżonek, tudzież rodzice, rodzeństwo i dzieci małżonka.

§ 3. Bliski jest to osoba, która z tytułu pokrewieństwa, powinowactwa, przyjaźni lub obowiązku wdzięczności ma prawo liczyć na szczególne względy danej jednostki.

§ 4. Dokument jest to każdy przedmiot, stanowiący dowód prawa, stosunku prawnego, lub okoliczności, mogącej mieć znaczenie prawne.

§ 5. Czas wojny rozpoczyna się ogłoszeniem mobilizacji, a kończy się ogłoszeniem zawarcia pokoju.

§ 6. Za przedsięwzięte publicznie uważa się także działanie, popełnione za pomocą rozpowszechniania druku, pisma lub wizerunku.

ROZDZIAŁ XVI.

STOSUNEK DO USTAW SZCZEGÓLNYCH.

Art. 88. Przepisy części ogólnej niniejszej ustawy mają zastosowanie do przestępstw, kar i środków zabezpieczających, przewidzianych w innych ustawach, o ile ustawy te nie zawierają przepisów odmiennych.

CZĘŚĆ SZCZEGÓLNA.

ROZDZIAŁ XVII.

ZBRODNIE STANU.

Art. 89. Kto przedsiebierze działanie, skierowane bezpośrednio ku temu, aby przemocą:

a) pozbawić Państwo Polskie niepodległego bytu,
b) zmienić ustrój Państwa Polskiego,
c) oderwać od Państwa Polskiego część jego obszaru,

ulega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 5 lub dożywotnio.

Art. 90. Kto przedsiębierze działanie, skierowane bezpośrednio ku temu, aby przemocą usunąć Prezydenta R. P., zagarnąć jego władzę lub wywrzeć wpływ na jego czynności,

ulega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 5.

Art. 91. § 1. Kto w celu spełnienia według oznaczonego planu zbrodni, wymienionej w art. 89 lub 90, wchodzi w porozumienie z innemi osobami,

ulega karze więzienia do lat 5 lub aresztu na czas nie krótszy od roku.

§ 2. Nie ulega karze, kto wziąwszy udział w porozumieniu, doniesie o niem władzy, powołanej do ścigania przestępstw zanim władza dowiedziała się o porozumieniu i zanim wynikły jakiekolwiek ujemne skutki dla Państwa. Z bezkarności nie korzysta, kto doprowadził do powstania takiego porozumienia lub do przystąpienia do niego nakłaniał.

Art. 92. Kto w celu spełnienia zbrodni, wymienionej w art. 89 lub 90:

a) porozumiewa się z osobą, działającą w interesie obcego państwa lub organizacji międzynarodowej, albo
b) gromadzi środki walki orężnej,
ulega karze więzienia do lat 10.

ROZDZIAŁ XVIII.

PRZESTĘPSTWA PRZECIW INTERESOM ZEWNĘTRZNYM PAŃSTWA I STOSUNKOM MIĘDZYNARODOWYM.

Art. 93. Kto wchodzi w porozumienie z osobą, działającą w interesie obcego państwa lub organizacji międzynarodowej w celu wywołania wojennych lub innych wrogich działań przeciw Państwu Polskiemu,
ulega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 5.

Art. 94. Kto w czasie wojny działa na korzyść nieprzyjaciela albo na szkodę siły zbrojnej polskiej lub sprzymierzonej,
ulega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 5.

Art. 95. § 1. Kto będąc obywatelem polskim, przyjmuje obowiązki w wojsku nieprzyjacielskiem lub takich obowiązków nie porzuca, choćby przez wstąpienie do obcego wojska uzyskał obce obywatelstwo,
ulega karze więzienia do lat 10.

§ 2. Jeżeli sprawca bierze udział w działaniach wojennych przeciw Państwu Polskiemu,
ulega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 5.

Art. 96. § 1. Kto do służby w wojsku obcem lub w obcej organizacji wojskowej werbuje obywateli polskich lub przebywających w Polsce obywateli obcych,
ulega karze więzienia do lat 10.

§ 2. Kto werbuje obywateli polskich do wojska nieprzyjacielskiego,
ulega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 5.

Art. 97. Kto w czasie wojny, nie należąc do wojska nieprzyjacielskiego, przedsiębierze działania zbrojne przeciw Państwu Polskiemu,
ulega karze więzienia do lat 10.

Art. 98. Kto ułatwia ucieczkę jeńcowi wojennemu,
ulega karze więzienia do lat 5 lub aresztu.

Art. 99. § 1. Kto w czasie wojny rozgłasza wiadomości nieprawdziwe, mogące osłabić ducha obronnego społeczeństwa,
ulega karze więzienia do lat 5 lub aresztu.

§ 2. Jeżeli sprawca działał w zamiarze osłabienia ducha obronnego,

ulega karze więzienia do lat 10.

§ 3. Jeżeli sprawca działał nieumyślnie,

ulega karze aresztu do lat 2 lub grzywny.

Art. 100. § 1. Kto w czasie wojny lub w okresie grożącej wojny nie wykonywa podjętej dostawy dla wojska lub wykonywa ją niezgodnie z umową,

ulega karze więzienia do lat 10.

§ 2. Tej samej karze ulega dostawca, pośrednik, pełnomocnik lub funkcjonarjusz dostawcy albo pośrednika, który spowodował niedotrzymanie umowy.

§ 3. Jeżeli sprawca działał nieumyślnie,

ulega karze aresztu do lat 2.

Art. 101. § 1. Kto udziela innej osobie wiadomości, dokumentu lub innego przedmiotu, których utrzymanie w tajemnicy przed rządem obcego państwa jest wskazane ze względu na dobro Państwa Polskiego, albo taką wiadomość lub dokument ogłasza,

ulega karze więzienia do lat 5 lub aresztu.

§ 2. Jeżeli wiadomości, dokumentu lub przedmiotu, wymienionych w § 1, udzielono osobie, działającej w interesie obcego państwa lub organizacji międzynarodowej, sprawca

ulega karze więzienia do lat 10.

§ 3. Jeżeli sprawca działał nieumyślnie,

ulega karze aresztu do lat 2.

Art. 102. § 1. Kto wchodzi w porozumienie z inną osobą co do dostarczenia jej wiadomości. dokumentu lub innego przedmiotu, którego utrzymanie w tajemnicy przed obcym rządem jest wskazane ze względu na dobro Państwa Polskiego.

ulega karze więzienia do lat 5 lub aresztu.

§ 2. Jeżeli sprawca wchodzi w porozumienie z osobą działającą w interesie obcego państwa lub organizacji międzynarodowej,

ulega karze więzienia do lat 10.

Art. 103. Kto w zamiarze udzielenia osobie działającej w interesie obcego państwa lub organizacji międzynarodowej zbiera wiadomości lub stara się uzyskać dokument lub inny przedmiot, których utrzymanie w tajemnicy przed rządem obcego państwa jest wskazane ze względu na dobro Państwa Polskiego,

ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 104. Kto, bez należytego upoważnienia, przedostaje się do budowli lub urządzeń wojskowych, do których wstęp

jest wzbroniony, sporządza ich plany, szkice lub wizerunki. albo zbiera wiadomości, dokumenty lub inne przedmioty, dotyczące bezpieczeństwa zewnętrznego Państwa Polskiego,

ulega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

Art. 105. Kto, posiadając z tytułu swego stanowiska wiadomości, których utrzymanie w tajemnicy przed rządem obcego państwa jest wskazane ze względu na dobro Państwa Polskiego, dopuszcza przez niedbalstwo do ich ujawnienia,

ulega karze aresztu do lat 2.

Art. 106. Kto, będąc upoważniony do działania w imieniu Państwa Polskiego w stosunku z rządem obcego państwa, działa na szkodę Państwa Polskiego,

ulega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 5.

Art. 107. Kto na szkodę Państwa Polskiego uszkadza, ukrywa, przerabia lub podrabia dokumenty, mogące mieć znaczenie dla stosunku prawnego z obcem państwem,

ulega karze więzienia do lat 10.

Art. 108. Kto naraża Państwo Polskie na niebezpieczeństwo wojny lub zerwania stosunków dyplomatycznych przez działanie wrogie przeciw państwu obcemu,

ulega karze więzienia do lat 10.

Art. 109. Kto wykracza przeciw wydanym przez Państwo Polskie przepisom, mającym na celu zabezpieczenie neutralności w czasie wojny,

ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 110. § 1. Kto na obszarze Państwa Polskiego znieważa, uszkadza lub usuwa godło, chorągiew lub banderę państwa obcego, wystawione przez jego przedstawiciela,

ulega karze aresztu do roku.

§ 2. Ściganie następuje w razie istnienia wzajemności.

Art. 111. § 1. Kto publicznie nawołuje do wojny zaczepnej,

ulega karze więzienia do lat 5.

§ 2. Ściganie następuje tylko wtedy, gdy czyn, w § 1 określony, uznany jest za karalny przez państwo, przeciw któremu nawoływanie jest skierowane.

ROZDZIAŁ XIX.

PRZESTĘPSTWA PRZECIWKO ZRZESZENIOM PRAWA PUBLICZNEGO.

Art. 112. Kto przemocą lub groźbą bezprawną bądź wywiera wpływ na czynności Sejmu, Senatu, Zgromadzenia Na-

rodowego lub Sejmu autonomicznego, bądź tym czynnościom przeszkadza,

ulega karze więzienia do lat 10.

Art. 113. Kto przemocą lub groźbą bezprawną bądź wywiera wpływ na czynności innego, niż wymienione w art. 112, zrzeszenia prawa publicznego, bądź tym czynnościom przeszkadza,

ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 114. Kto przemocą lub groźbą bezprawną bądź wywiera wpływ na wykonywanie mandatu posła, senatora lub członka Sejmu autonomicznego, bądź temu wykonywaniu przeszkadza,

ulega karze więzienia do lat 10.

Art. 115. Kto przemocą lub groźbą bezprawną bądź wywiera wpływ na wykonywanie mandatu członka zrzeszenia prawa publicznego, innego, niż wymienione w art. 114, bądź temu wykonywaniu przeszkadza,

ulega karze więzienia do lat 5.

ROZDZIAŁ XX.

PRZESTĘPSTWA PRZECIWKO GŁOSOWANIU W SPRAWACH PUBLICZNYCH.

Art. 116. Kto wbrew prawu wpływa na wynik głosowania w sprawach publicznych, odbywającego się na podstawie Konstytucji lub innej ustawy, a w szczególności:

a) sporządza listę głosujących z pominięciem uprawnionych lub wpisaniem nieuprawnionych,

b) używa podstępu celem nieprawidłowego sporządzenia listy głosujących,

c) uszkadza, ukrywa, przerabia lub podrabia protokóły lub inne dokumenty głosowania,

d) składa głos, nie będąc do tego uprawniony,

e) dopuszcza się nadużycia przy przyjmowaniu lub obliczaniu głosów,

ulega karze więzienia do lat 5 lub aresztu.

Art. 117. Kto przemocą, groźbą bezprawną lub podstępem przeszkadza:

a) odbyciu zgromadzenia, poprzedzającego głosowanie. albo

b) swobodnemu wykonywaniu prawa głosowania, albo

c) głosowaniu lub obliczaniu głosów,
ulega karze wiezienia do lat 5 lub aresztu.

Art. 118. Kto używa przemocy, groźby bezprawnej lub podstepu celem wywarcia wpływu na sposób głosowania osoby uprawnionej lub celem powstrzymania jej od głosowania,
ulega karze więzienia do lat 5 lub aresztu.

Art. 119. Kto udziela lub obiecuje udzielić korzyści majątkowej lub osobistej uprawnionemu do głosowania lub innej osobie celem wywarcia wpływu na sposób głosowania osoby uprawnionej lub celem powstrzymania jej od głosowania,
ulega karze wiezienia do lat 5.

Art. 120. Kto, będąc uprawnionym do głosowania, przyjmuje korzyść majątkową lub osobistą dla siebie lub innej osoby za głosowanie w sposób umówiony lub powstrzymanie się od głosowania, lub takiej korzyści żąda,
ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 121. Kto przyjmuje korzyść majątkową lub osobistą dla siebie lub innej osoby za wywarcie wpływu na sposób głosowania uprawnionego lub za powstrzymanie go od głosowania, lub takiej korzyści żąda,
ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 122. Kto przy głosowaniu tajnem zapoznaje się w sposób bezprawny z treścia cudzego głosu,
ulega karze aresztu do roku lub grzywny.

ROZDZIAŁ XXI.

PRZESTĘPSTWA PRZECIWKO WŁADZOM I URZĘDOM.

Art. 123. Kto przemocą lub groźbą bezprawną bądź wywiera wpływ na czynności urzędowe Ministra lub Sądu, bądź tym czynnościom przeszkadza,
ulega karze więzienia do lat 10.

Art. 124. Kto znieważa publicznie władzę lub urząd Państwa Polskiego,
ulega karze aresztu do lat 2 lub grzywny.

Art. 125. Kto w czasie zajęć urzedowych organu państwowego lub samorządowego w siedzibie lub poza siedzibą urzędu zachowuje się w sposób nieprzyzwoity,
ulega karze aresztu do miesięcy 4 lub grzywny do 5.000 zł.

Art. 126. Kto używa przemocy lub groźby bezprawnej w celu zmuszenia urzędnika albo osoby, do pomocy przybranej,

do zaniechania prawidłowej czynności urzędowej, leżącej w zakresie władzy tego urzędnika, albo czynności pomocniczej,

ulega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

Art. 127. Kto używa przemocy lub groźby bezprawnej w celu zmuszenia urzednika do przedsięwzięcia czynności urzędowej,

ulega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

Art. 128. Jeżeli czynu przewidzianego w art. 126 lub 127 dopuszcza się trzy lub więcej osób, działających w porozumieniu,

każda z nich ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 129. Kto znieważa urzędnika albo osobę, do pomocy przybraną, przy wykonywaniu prawidłowej czynności urzędowej, leżącej w zakresie władzy tego urzednika, albo czynności pomocniczej,

ulega karze aresztu do lat 2 lub grzywny.

Art. 130. Kto dopuszcza się czynnej napaści na urzednika lub osobę, do pomocy urzędnikowi przybraną, przy pełnieniu lub z powodu pełnienia obowiązków służbowych,

ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 131. Kto bezpośrednio lub pośrednio udziela lub obiecuje udzielić urzednikowi korzyści majątkowej lub osobistej, aby go skłonić do wypełnienia jego obowiązku służbowego,

ulega karze więzienia do lat 2 lub grzywny.

Art. 132. Kto udziela lub obiecuje udzielić korzyści majątkowej lub osobistej urzednikowi albo innej osobie, aby skłonić urzędnika do naruszenia obowiązku służbowego,

ulega karze wiezienia do lat 5 i grzywny.

Art. 133. Kto udziela korzyści majątkowej lub osobistej urzędnikowi albo innej osobie za naruszenie przez urzędnika obowiązku służbowego,

ulega karze wiezienia do lat 3 i grzywny.

Art. 134. Kto, przywłaszczając sobie uprawnienia urzednika, wykonywa czynność urzędową,

ulega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

Art. 135. Kto używa podstępnych zabiegów celem uzyskania uprawnienia do wykonywania czynności urzędowej,

ulega karze wiezienia do lat 2.

Art. 136. Kto uszkadza lub usuwa z pod rozporządzenia władzy państwowej lub samorządowej przedmiot, znajdujący się w przechowaniu z jej polecenia,

ulega karze więzienia do lat 2 lub aresztu.

Art. 137. Kto uszkadza, usuwa lub czyni bezskutecznemi znaki, prawnie umieszczone przez władzę państwową lub samorządową w celu stwierdzenia tożsamości przedmiotu, zamknięcia go lub poddania pod rozporządzenie władzy,

ulega karze aresztu do roku lub grzywny.

Art. 138. Kto na zamówienie osoby nieupoważnionej wyrabia pieczęcie, służące do zaświadczenia dokumentów, wydawanych przez urzędy państwowe, władze samorządowe lub osoby publicznego zaufania, albo pieczęcie takie wydaje nieupoważnionej do odbioru osobie,

ulega karze aresztu do miesięcy 4 lub grzywny do 5·000 zł.

ROZDZIAŁ XXII.

FAŁSZYWE ZEZNANIA.

Art. 139. § 1. Kto, składając zeznanie, mające służyć za dowód dla sądu lub innej władzy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę,

ulega karze więzienia do lat 5 lub aresztu.

§ 2. Warunkiem odpowiedzialności jest, by przyjmujący zeznanie działał w zakresie swoich uprawnień oraz aby bądź uprzedził zeznającego o odpowiedzialności karnej za niezgodne z prawdą zeznanie, bądź odebrał od niego przysięgę albo zapewnienie, zastępujące przysięgę.

Art. 140. Kto przy przesłuchaniu w sądzie nieumyślnie popełnia czyn, przewidziany w artykule 139, o ile złożył przysięgę lub zapewnienie, zastępujące przysięgę,

ulega karze aresztu do roku lub grzywny.

Art. 141. Nie ulega karze, kto składa niezgodne z prawdą zeznanie z obawy przed odpowiedzialnością karną lub hańbą, grożącą jemu samemu lub jego najbliższym.

Art. 142. W wypadkach, wymienionych w art. 139 i 140 sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary lub kary nie wymierzać jeżeli:

a) nieprawdziwość dotyczy okoliczności, nie mogących mieć wpływu na rozstrzygnięcie sprawy, albo

b) sprawca czynu odwoła niezgodne z prawdą zeznanie, zanim przeciwko niemu zostanie wszczęte postępowanie karne.

Art. 143. Kto powoduje, że osoba, przesłuchiwana przed sądem w celu dostarczenia dowodu, złoży nieumyślnie fałszywe zeznanie, mogące mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy,

ulega karze więzienia do lat 5.

ROZDZIAŁ XXIII.

PRZESTĘPSTWA PRZECIWKO WYMIAROWI SPRAWIEDLIWOŚCI.

Art. 144. Kto fałszywie obwinia inną osobę przed władzą lub przed urzędem, powołanemi do ścigania, o przestępstwo, karane w drodze sądowej, administracyjnej lub dyscyplinarnej,

ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 145. Kto przez tworzenie fałszywych dowodów lub inne zabiegi podstępne skierowuje przeciw osobie niewinnej ściganie o przestępstwo, karane w drodze sądowej, administracyjnej lub dyscyplinarnej,

ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 146. W wypadkach, wymienionych w art. 144 i 145, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary lub kary nie wymierzać, jeżeli sprawca odwoła lub sprostuje obwinienie, zanim na podstawie tego obwinienia zapadnie jakiekolwiek orzeczenie sądowe.

Art. 147. § 1. Kto zataja dowody niewinności osoby, podejrzanej o przestępstwo, karane w drodze sądowej, administracyjnej lub dyscyplinarnej,

ulega karze więzienia do lat 5 lub aresztu.

§ 2. Nie ulega karze, kto zataja dowody niewinności z obawy przed odpowiedzialnością karną lub hańbą, grożącą jemu samemu lub jego najbliższym.

Art. 148. Kto fałszywie obwinia sam siebie przed władzą lub przed urzędem, powołanemi do ścigania, o przestępstwo karane w drodze sądowej,

ulega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

Art. 149. Kto zawiadamia władze lub urząd powołany do ścigania o popełnieniu karanego w drodze sądowej przestępstwa, wiedząc, że przestępstwa nie popełniono,

ulega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

Art. 150. § 1. Kto utrudnia lub udaremnia postępowanie sądowe, pomagając sprawcy przestępstwa uniknąć ściga-

nia lub odbycia kary, w szczególności kto sprawcę ukrywa, zaciera ślady przestępstwa, uszkadza, ukrywa lub przerabia środki dowodowe, albo odbywa za skazanego karę pozbawienia wolności,

ulega karze więzienia do lat 5 lub aresztu.

§ 2. Nie ulega karze, kto okazuje pomoc, wymienioną w § 1, osobie najbliższej albo z obawy przed odpowiedzialnością karną lub hańbą, grożącą jemu samemu lub jego najbliższym.

§ 3. Sąd może zwolnić od kary sprawcę, który okazał pomoc osobie bliskiej.

ROZDZIAŁ XXIV.

UWOLNIENIE POZBAWIONEGO WOLNOŚCI.

Art. 151. § 1. Kto się uwalnia będąc pozbawionym wolności na podstawie polecenia sądowego lub prawnego nakazu władzy publicznej,

ulega karze aresztu do miesięcy 6 lub grzywny.

§ 2. Jeżeli sprawca działa w porozumieniu z innemi osobami albo używa przemocy lub groźby bezprawnej, albo uszkadza miejsce uwięzienia,

ulega karze więzienia do lat 3 lub aresztu do lat 3.

§ 3. Kto wchodzi w porozumienie z innymi uwięzionymi w celu uwolnienia się z zamknięcia według ułożonego planu i w przewidywaniu użycia przemocy, groźby lub uszkodzenia miejsca zamknięcia,

ulega karze więzienia do lat 3 lub aresztu do lat 3.

Art. 152. Kto uwalnia osobę, pozbawioną wolności na podstawie polecenia sądowego lub prawnego nakazu władzy publicznej, albo ułatwia jej ucieczkę,

ulega karze więzienia do lat 3 lub aresztu do lat 3.

ROZDZIAŁ XXV.

PRZESTĘPSTWA PRZECIWKO PORZĄDKOWI PUBLICZNEMU.

Art. 153. Kto publicznie lży lub wyszydza Państwo Polskie, ustrój Państwa Polskiego lub Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej,

ulega karze aresztu do roku.

Art. 154. Kto znieważa, uszkadza lub usuwa wystawione publicznie godło, chorągiew lub banderę Państwa Polskiego,

ulega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

Art. 155. § 1. Kto publicznie nawołuje do popełnienia przestępstwa lub je pochwala,

ulega karze więzienia do lat 5 lub aresztu.

§ 2. Jeżeli czyn, wymieniony w § 1, dotyczy zbrodni stanu, to sprawca

ulega karze więzienia do lat 10.

Art. 156. Kto publicznie nawołuje do przeciwdziałania ustawom lub prawnym rozporządzeniom władzy,

ulega karze aresztu do lat 2 lub grzywny.

Art. 157. Kto ogłasza lub rozgłasza wiadomości z tajnej rozpiawy sądowej,

ulega karze aresztu do miesięcy 6 lub grzywny.

Art. 158. Kto nabywa lub w jakimkolwiek celu przyjmuje rzecz, uzyskaną zapomocą przestępstwa, albo pomaga do jej zbycia lub ukrycia,

ulega karze więzienia do lat 5 i grzywny.

Art. 159. Kto nabywa lub w jakimkolwiek celu przyjmuje rzecz, o której na podstawie towarzyszących okoliczności powinien przypuszczać, że została uzyskana zapomocą przestępstwa, albo pomaga do jej zbycia lub ukrycia,

ulega karze aresztu do lat 2 lub grzywny.

Art. 160. Kto nie opuści zbiegowiska publicznego pomimo trzykrotnego, opartego na prawie, wezwania właściwej władzy,

ulega karze aresztu do miesięcy 6.

Art. 161. Kto bierze udział w zbiegowisku publicznem, które wspólnemi siłami dopuszcza się przestępstwa, wymienionego w art. 126 lub 127, albo zamachu gwałtownego na osobę lub mienie,

ulega karze więzienia do lat. 5.

Art. 162. § 1. Kto bierze udział w zebraniu, mającem na celu przestępstwo,

ulega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

§ 2. Kto takie zebranie urządza,

ulega karze więzienia do lat 5 lub aresztu.

Art. 163. § 1. Kto bierze udział w związku, którego istnienie, ustrój lub cel ma pozostać tajemnicą wobec władzy państwowej,

ulega karze aresztu do lat 2.

§ 2. Kto taki związek zakłada lub nim kieruje,
ulega karze aresztu.

Art. 164. § 1. Kto bierze udział w związku, mającym na celu przestępstwo,
ulega karze więzienia do lat 5.

§ 2. Kto taki związek zakłada lub nim kieruje,
ulega karze więzienia do lat 10.

Art. 165. § 1. Kto bierze udział w bezprawnie utworzonym związku zbrojnym,
ulega karze więzienia do lat 10.

§ 2. Kto taki związek zakłada, kieruje nim lub dostarcza mu broni,
ulega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 2.

Art. 166. Kto znieważa zwłoki ludzkie, miejsce spoczynku zmarłego lub złośliwie przeszkadza pogrzebowi albo obrzędowi żałobnemu,
ulega karze aresztu do lat 2.

Art. 167. Kto zabiera z posiadania osoby uprawnionej zwłoki ludzkie lub ich części,
ulega karze aresztu do miesięcy 6 lub grzywny.

Art. 168. Kto w celu nakłonienia obywatela Polski do wychodztwa zagranicę, podstępnie wprowadza go w błąd, wyzyskuje jego błąd lub nieświadomość, albo kto w celu nakłonienia do wychodztwa zagranicę publicznie rozszerza fałszywe wiadomości,
ulega karze więzienia do lat 2.

Art. 169. Kto publicznie rozpowszechnia fałszywe wiadomości lub używa innych środków podstępnych celem oddziałania na obieg lub cenę przedmiotu obrotu giełdowego lub przedmiotu pierwszej potrzeby,
ulega karze więzienia do lat 2.

ROZDZIAŁ XXVI.

PRZESTĘPSTWA PRZECIW UCZUCIOM RELIGIJNYM.

Art. 170. Kto publicznie Bogu bluźni,
ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 171. Kto publicznie lży lub wyszydza wierzenia uznanego prawnie związku religijnego albo znieważa przedmiot jego czci religijnej lub miejsce przeznaczone do wykonywania jego obrzędów religijnych.
ulega karze więzienia do lat 2.

Art. 172. Kto złośliwie przeszkadza publicznemu zbiorowemu wykonywaniu aktu religijnego uznanego prawnie związku religijnego,

ulega karze aresztu do lat 2.

ROZDZIAŁ XXVII.

FAŁSZOWANIE PIENIĘDZY, PAPIERÓW WARTOŚCIOWYCH, ZNAKÓW URZĘDOWYCH, MIAR I WAG.

Art. 173. § 1. Kto w celu puszczenia w obieg podrabia lub przerabia polski lub obcy pieniądz kruszcowy lub papierowy albo usuwa oznakę jego umorzenia,

ulega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 2.

§ 2. Jeżeli sprawca działa bez zamiaru puszczenia w obieg,

ulega karze aresztu do lat 2.

§ 3. Przepisy §§ 1 i 2 mają zastosowanie do dokumentów na okaziciela, zawierających stwierdzenie uczestnictwa w spółce lub obowiązek wypłaty kapitału, odsetek lub udziału w zyskach.

Art. 174. § 1. Kto zmniejsza zawartość kruszcu w pieniądzu kruszcowym polskim lub obcym z zamiarem puszczenia go w obieg jako pełnowartościowego,

ulega karze więzienia do lat 5.

§ 2. Jeżeli sprawca działa bez zamiaru puszczenia w obieg,

ulega karze aresztu do miesięcy 6 lub grzywny.

Art. 175. Kto wymieniony w art. 173 lub 174 pieniądz lub papier puszcza w obieg albo go w tym celu przyjmuje, przewozi lub przechowuje,

ulega karze więzienia do lat 10.

Art. 176. Kto puszcza w obieg pieniądz lub papier, wymieniony w art. 173 lub 174, który sam otrzymał jako prawdziwy lub pełnowartościowy,

ulega karze aresztu do 6 miesięcy lub grzywny.

Art. 177. Kto w celu spełnienia czynu, wymienionego w art. 173 lub 174, sporządza, nabywa albo przechowuje środki techniczne,

ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 178. § 1. Kto w celu spełnienia czynu, wymienio-

nego w art. 173, 174 lub 175, wchodzi w porozumienie z innemi osobami,

ulega karze więzienia do lat 5.

§ 2. Nie ulega karze kto, wziąwszy udział w porozumieniu, doniesie o niem władzy, powołanej do ścigania przestępstwa, zanim władza dowiedziała się o porozumieniu. Z bezkarności nie korzysta, kto doprowadził do powstania takiego porozumienia lub do przystąpienia do niego nakłaniał.

Art. 179. Kto w celu użycia lub puszczenia w obieg podrabia lub przerabia urzędowy znak wartościowy, albo kto taki znak podrobiony lub przerobiony puszcza w obieg, przechowuje, nabywa albo go używa,

ulega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

Art. 180. Kto w celu użycia lub puszczenia w obieg usuwa oznakę umorzenia z urzędowego znaku wartościowego lub taki znak po usunięciu oznaki umorzenia puszcza w obieg, przechowuje, nabywa albo go używa,

ulega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

Art. 181. Kto w celu użycia w handlu lub przemyśle podrabia lub przerabia znaki urzędowe, mające stwierdzić upoważnienie lub wynik badania, albo kto w handlu lub przemyśle świadomie używa przedmiotów, opatrzonych takiemi podrobionemi lub przerobionemi znakami,

ulega karze więzienia do lat 3.

Art. 182. Kto w celu użycia na szkodę innej osoby podrabia lub przerabia wagi lub miary albo takich wag lub miar świadomie w handlu lub przemyśle używa,

ulega karze więzienia do lat 3.

Art. 183. § 1. Pieniądze, papiery i znaki wartościowe, tudzież środki techniczne, wymienione w art. 177, miary i wagi, podrobione lub przerobione, albo z których usunięto oznaki umorzenia, ulegają przepadkowi.

§ 2. Podrobione lub przerobione znaki urzędowe, wymienione w art. 181, należy usunąć, choćby to miało być połączone ze zniszczeniem przedmiotu.

ROZDZIAŁ XXVIII.

PRZESTĘPSTWA PRZECIWKO DOKUMENTOM.

Art. 184. Kto w celu użycia za autentyczny podrabia lub przerabia dokument albo podrobionego lub przerobionego dokumentu za autentyczny używa,

ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 185. Kto w celu podrobienia lub przerobienia dokumentu podrabia, przerabia lub nabywa pieczęć, stempel lub inne narzędzie,

ulega karze więzienia do lat 3.

Art. 186. Kto uszkadza lub ukrywa dokument, którym nie ma prawa wyłącznie rozporządzać,

ulega karze więzienia do lat 3 lub aresztu do lat 3.

Art. 187. § 1. Kto znaki graniczne uszkadza, usuwa, przesuwa lub czyni niewidocznymi albo fałszywie wystawia,

ulega karze więzienia do lat 5.

§ 2. Kto trjangulacyjne lub wodne znaki uszkadza, usuwa, przesuwa lub czyni niewidocznymi albo fałszywie wystawia,

ulega karze więzienia do lat 3.

Art. 188. Kto w celu użycia za autentyczne podrabia lub przerabia świadectwo tożsamości lub świadectwo, dotyczące stosunków osobistych, albo takiego podrobionego lub przerobionego świadectwa używa lub je zbywa,

ulega karze więzienia do lat 3 lub aresztu do lat 3.

Art. 189. Osoba publicznego zaufania, jakoteż lekarz, weterynarz lub położna, poświadczający nieprawdę co do okoliczności, mającej znaczenie prawne,

ulega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

Art. 190. Kto wyłudza poświadczenie nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd urzędnika lub osoby publicznego zaufania lub kto tak wyłudzonego świadectwa używa,

ulega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

ROZDZIAŁ XXIX.

PRZESTĘPSTWA PRZECIWKO STANOWI CYWILNEMU I DOWODOM TOŻSAMOŚCI.

Art. 191. Kto zamienia dzieci lub w inny sposób bezprawnie zmienia stan cywilny,

ulega karze więzienia do lat 5 lub aresztu.

Art. 192. Kto korzysta z cudzych dowodów tożsamości lub własnych dowodów tożsamości innemu w tym celu użycza,

ulega karze aresztu do roku lub grzywny.

ROZDZIAŁ XXX.

PRZESTĘPSTWA PRZECIWKO MAŁŻEŃSTWU.

Art. 193. Kto zawiera małżeństwo, pomimo, że jego poprzednie małżeństwo nie było rozwiązane ani uznane za nieważne, albo kto zawiera małżeństwo z osobą, której poprzednie małżeństwo nie było rozwiązane ani uznane za nieważne,

ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 194. § 1. Kto w związku z zawarciem małżeństwa własnego lub cudzego dopuszcza się czynu powodującego nieważność tego małżeństwa, jeżeli unieważnienie nastąpiło,

ulega karze więzienia do lat 3.

§ 2. Ściganie następuje na wniosek małżonka pokrzywdzonego.

ROZDZIAŁ XXXI.

PRZESTĘPSTWA PRZECIWKO OPIECE I NADZOROWI.

Art. 195. Kto wbrew woli osoby, mającej prawo opieki lub nadzoru, uprowadza lub zatrzymuje nieletniego poniżej lat 17, albo osobę, znajdującą się pod opieką lub nadzorem z powodu nienormalności lub nieprzytomności,

ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 196. Kto wbrew obowiązkowi opieki lub nadzoru porzuca dziecko poniżej lat 13 albo osobę, znajdującą się pod opieką lub nadzorem z powodu nienormalności lub nieprzytomności,

ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 197. § 1. Kto uchyla się od wykonania ciążącego na nim z mocy ustawy obowiązku łożenia na utrzymanie innej osoby,

ulega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

§ 2. Kto, będąc sprawcą ciąży, uchyla się od udzielenia potrzebnej pomocy kobiecie przez niego zapłodnionej,

ulega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

§ 3. Jeżeli skutkiem czynu, przewidzianego w § 1 — 2 nastąpiła śmierć tej osoby lub jej upadek moralny, albo usiłowanie samobójstwa lub dzieciobójstwa, sprawca

ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 198. Kto uchyla się od wykonania ciążącego na nim obowiązku przedsiębrania starań, koniecznych dla utrzymania życia lub zdrowia innej osoby i przez to sprowadza niebezpieczeństwo jej śmierci,

ulega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

ROZDZIAŁ XXXII.

NIERZĄD.

Art. 199. § 1. Kto dopuszcza się czynu nierządnego względem innej osoby bez jej wyraźnego lub dorozumianego zezwolenia,

ulega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

§ 2. Ściganie odbywa się na wniosek pokrzywdzonego.

Art. 200. Kto dopuszcza się czynu nierządnego względem dziecka poniżej lat 13 albo osoby, zupełnie lub częściowo pozbawionej zdolności rozpoznania znaczenia czynu lub kierowania swem postępowaniem,

ulega karze więzienia do lat 10.

Art. 201. Kto dopuszcza się czynu nierządnego względem nieletniego poniżej lat 17,

ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 202. § 1. Kto przemocą, groźbą bezprawną albo podstępem doprowadza inną osobę do poddania się czynowi nierządnemu lub do wykonania takiego czynu,

ulega karze więzienia do lat 10.

§ 2. Ściganie odbywa się na wniosek pokrzywdzonego.

Art. 203. § 1. Kto przez nadużycie stosunku zależności lub wyzyskanie krytycznego położenia doprowadza inną osobę do poddania się czynowi nierządnemu lub do wykonania takiego czynu,

ulega karze więzienia do lat 5.

§ 2. Ściganie odbywa się na wniosek pokrzywdzonego.

Art. 204. Kto spółkuje z krewnym w linji prostej, bratem lub siostrą,

ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 205. Kto z chęci zysku ofiarowuje się osobie tej samej płci do czynu nierządnego,

ulega karze więzienia do lat 3.

Art. 206. Kto z chęci zysku ułatwia cudzy nierząd,
ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 207. Kto czerpie z cudzego nierządu zyski, nie będące zapłatą za żadne dozwolone świadczenia,
ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 208. Kto nakłania innego do zawodowego oddawania się nierządowi,
ulega karze więzienia do lat 5 i grzywny.

Art. 209. Kto wywozi z kraju inną osobę w celu przeznaczenia jej do uprawiania zawodowego nierządu,
ulega karze więzienia do lat 10 i grzywny.

Art. 210. Kto dopuszcza się przestępstwa, wymienionego w art. 206 — 209 względem własnej żony, dziecka, pasierba, wnuka, osoby oddanej pod nadzór, w opiekę lub na wychowanie albo względem nieletniego poniżej lat 17,
ulega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 3 i grzywny.

Art. 211. Kto dopuszcza się publicznie czynu nierządnego lub działania, mającego na celu podniecenie pobudliwości płciowej,
ulega karze aresztu do roku.

Art. 212. Kto w obecności nieletniego poniżej lat 17 dopuszcza się czynu nierządnego lub działania, mającego na celu podniecenie pobudliwości płciowej,
ulega karze aresztu do roku

ROZDZIAŁ XXXIII.

SPROWADZENIE NIEBEZPIECZEŃSTWA POWSZECHNEGO.

Art. 213. § 1. Kto sprowadza niebezpieczeństwo pożaru, zalewu, zawalenia się budowli albo katastrofy w komunikacji lądowej, wodnej lub powietrznej,
ulega karze więzienia do lat 10.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie,
ulega karze aresztu do roku lub grzywny.

Art. 214. § 1. Kto sprowadza niebezpieczeństwo powszechne dla życia ludzkiego lub w większej rozciągłości dla mienia przez użycie materjałów wybuchowych, łatwopalnych lub gazów,
ulega karze więzienia do lat 10.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie,
ulega karze aresztu do roku lub grzywny.

Art. 215. § 1. Kto sprowadza niebezpieczeństwo powszechne dla życia ludzkiego lub w większej rozciągłości dla mienia:

a) przez uszkodzenie lub nadużycie urządzeń użyteczności publicznej, jako to: urządzeń dostarczających wody, światła, ciepła lub energji, urządzeń ochronnych w kopalniach i fabrykach, albo

b) przez rozszerzanie zarazy ludzkiej, zwierzęcej lub roślinnej, albo

c) przez inne działania wśród okoliczności szczególnie niebezpiecznych,

ulega karze więzienia do lat 10.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie,
ulega karze aresztu do roku lub grzywny.

Art. 216. Kto czyni przygotowania do spełnienia przestępstwa, wymienionego w art. 213 § 1, 214 § 1, 215 § 1,
ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 217. § 1. Kto w celu spełnienia przestępstwa, wymienionego w art. 213 § 1, 214 § 1, 215 § 1, wchodzi w porozumienie z innemi osobami,
ulega karze więzienia do lat 5.

§ 2. Nie ulega karze, kto, wziąwszy udział w porozumieniu, doniesie o niem władzy, powołanej do ścigania przestępstw zanim władza dowiedziała się o porozumieniu i zanim wynikły jakiekolwiek ujemne skutki dla życia ludzkiego lub mienia. Z bezkarności nie korzysta, kto doprowadził do powstania takiego porozumienia lub do przystąpienia do niego nakłaniał.

Art. 218. W wypadkach wymienionych w art. 213 — 217 sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary lub kary nie wymierzać, jeżeli sprawca własnem działaniem w całości lub w części odwrócił grożące niebezpieczeństwo.

Art. 219. Kto, wiedząc o niebezpieczeństwie powszechnem, grożącem życiu ludzkiemu lub mieniu w większej rozciągłości, przeszkadza działaniu, mającemu na celu zapobieżenie temu niebezpieczeństwu,
ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 220. Kto wbrew prawu gromadzi albo przechowuje zapasy broni, amunicji albo materjałów lub przyrządów wy-

buchowych, lub inne przedmioty, mogące sprowadzić niebezpieczeństwo powszechne,

ulega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

ROZDZIAŁ XXXIV.

PRZESTĘPSTWA PRZECIWKO URZĄDZENIOM UŻYTECZNOŚCI PUBLICZNEJ.

Art. 221. Kto utrudnia lub uniemożliwia powszechne korzystanie z urządzeń użyteczności publicznej, przeznaczonych do komunikacji publicznej lub publicznego porozumiewania się,

ulega karze więzienia do lat 5 lub aresztu.

Art. 222. Kto utrudnia lub uniemożliwia prawidłowe funkcjonowanie urządzeń użyteczności publicznej, dostarczających wody, światła, ciepła lub energji,

ulega karze więzienia do lat 5 lub aresztu.

ROZDZIAŁ XXXV.

PRZESTĘPSTWA PRZECIWKO ŻYCIU I ZDROWIU.

Art. 223. § 1. Kto zabija człowieka,

ulega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 5.

§ 2. Kto zabija z niskich pobudek, podstępnie lub w sposób okrutny,

ulega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 10 lub dożywotnio albo karze śmierci.

§ 3. Kto zabija pod wpływem silnego wzruszenia,

ulega karze więzienia do lat 10.

Art. 224. Matka, która zabija dziecko w okresie porodu pod wpływem jego przebiegu,

ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 225. Kto zabija człowieka na jego żądanie,

ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 226. Kto namową lub przez udzielenie pomocy doprowadza człowieka do targnięcia się na własne życie,

ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 227. Kto zawiera umowę, oddającą losowi rozstrzygnięcie pytania, która strona ma odebrać sobie życie,

ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 228. § 1. Kto nieumyślnie powoduje śmierć człowieka,

ulega karze więzienia do lat 5.

§ 2. Jeżeli śmierć wynika z umyślnego uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia, spędzenia płodu lub porzucenia, przewidzianego w art. 196, sprawca

ulega karze więzienia do lat 10.

Art. 229. Kobieta, która płód swój spędza lub pozwala na spędzenie go przez inną osobę,

ulega karze aresztu do lat 3.

Art. 230. Kto za zgodą kobiety ciężarnej płód jej spędza lub jej przy tem udziela pomocy,

ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 231. Niema przestępstwa z art. 229 i 230, jeżeli zabieg był dokonany przez lekarza i przytem był konieczny ze względu na zdrowie kobiety ciężarnej, jej ciężkie położenie materjalne, dobro rodziny lub ważny interes społeczny.

Art. 232. Kto bez zgody kobiety ciężarnej płód jej spędza,

ulega karze więzienia do lat 10.

Art. 233. § 1. Kto:

a) pozbawia człowieka wzroku, słuchu, mowy, zdolności płodzenia, albo

b) sprowadza trwałe kalectwo, ciężką chorobę nieuleczalną lub zagrażającą życiu, trwałą chorobę psychiczną lub trwałą niezdolność do pracy,

ulega karze więzienia do lat 10.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie,

ulega karze więzienia do lat 3.

Art. 234. § 1. Kto sprowadza:

a) uszkodzenie ciała człowieka lub rozstrój zdrowia, nie zagrażający życiu, wymagające szczególnych zabiegów leczniczych lub 2-tygodniowego leczenia, albo

b) niezdolność do pracy zawodowej przez 2 tygodnie lub trwałe zeszpecenie,

ulega karze więzienia do lat 5.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie,

ulega karze więzienia do roku lub aresztu do roku.

Art. 235. § 1. Kto powoduje inne uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub niezdolność do pracy poniżej 2 tygodni,

ulega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie,

ulega karze aresztu do miesięcy 6 lub grzywny.

§ 3. Ściganie przestępstw, wymienionych w §§ 1 i 2 odbywa się na wniosek pokrzywdzonego.

Art. 236. § 1. Kto uderza człowieka lub w inny sposób narusza jego nietykalność cielesną,

ulega karze aresztu do roku lub grzywny.

§ 2. Jeżeli czyn został wywołany przez niewłaściwe zachowanie się pokrzywdzonego lub jeżeli pokrzywdzony odpowiedział czynem tego samego rodzaju — sąd może kary nie wymierzać.

§ 3. Ściganie odbywa się na wniosek pokrzywdzonego.

Art. 237. Kto bierze udział w bójce lub w pobiciu człowieka, jeżeli stąd wynikło uszkodzenie z art. 233 — 234 lub śmierć.

ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 238. Kto, biorąc udział w bójce lub w pobiciu człowieka, używa broni, noża lub innego niebezpiecznego narzędzia,

ulega karze więzienia do lat 2.

Art. 239. § 1. Kto naraża życie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo,

ulega karze więzienia do lat 3.

§ 2. Jeżeli sprawca ma obowiązek troszczenia się lub nadzoru w stosunku do narażonego na niebezpieczeństwo,

ulega karze więzienia do lat 5.

§ 3. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie,

ulega karze aresztu do roku lub grzywny.

Art. 240. § 1. Kto porzuca w położeniu, grożącem bezpośredniem niebezpieczeństwem dla życia, osobę, względem której ma obowiązek troszczenia się lub nadzoru,

ulega karze więzienia do lat 5.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie,

ulega karze aresztu do roku.

Art. 241. Kto bez upoważnienia udziela innemu trucizny odurzającej,

ulega karze więzienia do lat 5 lub aresztu.

Art. 242. § 1. Kto naraża człowieka na zarażenie chorobą weneryczną,

ulega karze więzienia do lat 5.

§ 2. Jeżeli sprawcą jest małżonek pokrzywdzonego, ściganie odbywa się na wniosek pokrzywdzonego.

Art. 243. Kto znęca się fizycznie lub moralnie nad pozostającą w stałym lub przemijającym stosunku zależności od sprawcy osobą nieletnią, poniżej lat 17, lub bezradną,

ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 244. Kto nie udziela pomocy człowiekowi, znajdującemu się w położeniu, grożącem bezpośredniem niebezpie-

czeństwem dla życia, mogąc to uczynić bez narażenia siebie lub osób bliskich na niebezpieczeństwo osobiste,

ulega karze więzienia do lat 3 lub aresztu do lat 3.

ROZDZIAŁ XXXVI.

PRZESTĘPSTWA PRZECIWKO WOLNOŚCI.

Art. 245. § 1. Kto człowieka pozbawia wolności,

ulega karze więzienia do lat 5.

§ 2. Jeżeli pozbawienie wolności trwało dłużej niż 14 dni albo łączyło się ze szczególnem udręczeniem lub z oddaniem we władztwo obcego państwa albo w innych szczególnie ciężkich wypadkach, sprawca

ulega karze więzienia do lat 10.

Art. 246. Kto powoduje oddanie innego w stan niewolnictwa, kto uprawia handel niewolnikami lub bierze udział w przedsiębiorstwie, z tem związanem,

ulega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 5.

Art. 247. Kto grozi innemu spełnieniem przestępstwa na jego szkodę lub szkodę jego bliskich, jeżeli zachodzi prawdopodobieństwo spełnienia zapowiedzi i groźba może wzbudzić obawę w zagrożonym,

ulega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

Art. 248. § 1. Kto przemocą lub groźbą karalną zmusza inną osobę do działania, zaniechania lub znoszenia,

ulega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

§ 2. Kto groźbą spowodowania postepowania karnego lub rozgłoszenia wiadomości. uwłaczającej czci zagrożonego lub jego bliskich, zmusza innego do działania, zaniechania lub znoszenia,

ulega karze więzienia do lat 3.

Art. 249. § 1. Kto wdziera się do cudzego domu, mieszkania, lokalu, przedsiębiorstwa, składu towarów, statku wodnego, posiadłości, ogrodzonej w związku z mieszkaniem lub służącej za miejsce pobytu, albo wbrew żądaniu osoby uprawnionej miejsca tego nie opuszcza,

ulega karze aresztu do lat 2 lub grzywny.

§ 2. Ściganie odbywa się na wniosek pokrzywdzonego.

ROZDZIAŁ XXXVII.

NARUSZENIE TAJEMNICY.

Art. 250. § 1. Kto bez uprawnienia otwiera zamknięte pismo, dla niego nie przeznaczone, albo przywłaszcza sobie lub niszczy cudzą korespondencję, zanim adresat się z nią zapoznał, albo przyłącza się do przewodu, służącego do podawania wiadomości, albo podstępnie uzyskuje nieprzeznaczoną dla niego wiadomość telefoniczną lub telegraficzną,

ulega karze aresztu do lat 2 lub grzywny.

§ 2. Kto tak uzyskaną wiadomość ogłasza albo rozgłasza

ulega karze aresztu do lat 2 lub grzywny.

§ 3. Ściganie przestępstw, wymienionych w §§ 1 i 2 odbywa się na wniosek pokrzywdzonego.

Art. 251. § 1. Kto wbrew swemu obowiązkowi wyjawia prywatną tajemnicę, z którą zapoznał się w związku z wykonywaniem swego zawodu lub funkcji publicznej,

ulega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

§ 2. Przestępstwa tego dopuścić się może także osoba pomocna przy wykonywaniu zawodu lub funkcji publicznej.

§ 3. Niema przestępstwa, jeżeli wyjawiający tajemnicę czyni to ze względu na uzasadniony interes publiczny lub prywatny.

§ 4. Ściganie odbywa się na wniosek pokrzywdzonego.

ROZDZIAŁ XXXVIII.

NARUSZENIE CZCI I OBRAZA.

Art. 252. § 1. Kto zarzuca innej osobie postępowanie lub właściwości, mogące poniżyć ją w opinji publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska lub zawodu, albo kto inną osobę o takie postępowanie lub właściwości pomawia,

ulega karze aresztu do lat 2 lub grzywny.

§ 2. Jeżeli sprawca wie, że zarzut jest bezpodstawny,

ulega karze więzienia do lat 2 i grzywny.

§ 3. Niema przestępstwa, jeżeli sprawca działał w obronie uzasadnionego interesu publicznego lub prywatnego, własnego lub obcego, a nadto przeprowadził dowód prawdziwości zarzutów. Dowodu prawdy co do okoliczności życia prywat-

nego lub rodzinnego przeprowadzać nie wolno, jeżeli czynu dopuszczono się publicznie.

§ 4. Wyrok skazujący należy na wniosek oskarżyciela ogłosić w czasopismach na koszt skazanego.

§ 5. Ściganie odbywa się z oskarżenia prywatnego.

§ 6. W razie zniesławienia urzędnika lub wojskowego, władza przełożona ma prawo wniesienia skargi narówni z pokrzywdzonym.

Art. 253. § 1. Kto obraża godność osobistą innej osoby publicznie lub w jej obecności,

ulega karze aresztu do roku lub grzywny.

§ 2. Jeżeli obrazę wywołało niewłaściwe zachowanie się obrażonego lub jeżeli obrażony odpowiedział obrazą wzajemną lub naruszeniem nietykalności cielesnej,

sąd może kary nie wymierzać.

§ 3. Ściganie odbywa się z oskarżenia prywatnego.

ROZDZIAŁ XXXIX.

PRZESTĘPSTWA PRZECIWKO MIENIU.

Art. 254. § 1. Kto zabiera innemu cudze mienie ruchome w zamiarze przywłaszczenia,

ulega karze więzienia do lat 5.

§ 2. W wypadkach mniejszej wagi sprawca,

ulega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

§ 3. Jeżeli przestępstwo popełniono na szkodę osoby najbliższej, ściganie odbywa się na wniosek pokrzywdzonego.

§ 4. Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary lub kary nie wymierzać, jeżeli sprawca zabrał celem niezwłocznego spożycia przedmiot małej wartości.

Art. 255. Kto zabiera innemu cudze mienie ruchome w zamiarze przywłaszczenia, używając przemocy albo grożąc użyciem natychmiastowego gwałtu na osobie albo w inny sposób pozbawiając człowieka możności przeciwdziałania zaborowi,

ulega karze więzienia do lat 15.

Art. 256. Kto używa przemocy albo grozi użyciem natychmiastowego gwałtu na osobie, aby utrzymać się w posiadaniu cudzego mienia ruchomego, zabranego innemu w celu przywłaszczenia, lub aby uniknąć bezpośredniego pościgu,

ulega karze więzienia do lat 10.

Art. 257. Kto bierze udział w związku, mającym na celu spełnienie przestępstwa z art. 254 lub 255,

ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 258. Kto uzbraja lub przysposabia statek morski, przeznaczony do dokonania na morzu przestępstwa z art. 255 lub na takim statku przyjmuje służbę,

ulega karze więzienia do lat 10.

Art. 259. § 1. Kto przywłaszcza sobie cudze mienie ruchome,

ulega karze aresztu do lat 2.

§ 2. Kto przywłaszcza sobie mienie, powierzone przez innego,

ulega karze więzienia do lat 2.

§ 3. Kto przywłaszcza sobie mienie znalezione,

ulega karze aresztu do miesięcy 6 lub grzywny.

§ 4. Jeżeli przestępstwo popełniono na szkodę osoby najbliższej, ściganie odbywa się na wniosek pokrzywdzonego.

§ 5. Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary lub kary nie wymierzać, jeżeli sprawca przywłaszczył sobie celem niezwłocznego spożycia przedmiot małej wartości.

Art. 260. § 1. Kto cudze mienie uszkadza albo czyni niezdatnem do użytku,

ulega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

§ 2. Ściganie odbywa się na wniosek pokrzywdzonego, o ile nie naruszono interesu publicznego.

Art. 261. § 1. Kto w celu osiągnięcia dla siebie lub innego korzyści majątkowej doprowadza inną osobę, zapomocą wprowadzenia jej w błąd lub wyzyskania błędu, do niekorzystnego rozporządzenia własnem lub cudzem dobrem majątkowem,

ulega karze więzienia do lat 5.

§ 2. W wypadkach mniejszej wagi, sprawca,

ulega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

§ 3. Jeżeli przestępstwo popełniono na szkodę osoby najbliższej, ściganie odbywa się na wniosek pokrzywdzonego.

Art. 262. Kto bez zamiaru uiszczenia należności wyłudza pożywienie lub napój w restauracji, mieszkanie w hotelu, przejazd koleją, wstęp na przedstawienie, działanie automatu lub inne świadczenie, o którem wie, że jest odpłatne,

ulega karze aresztu do roku lub grzywny.

Art. 263. Kto w celu osiągnięcia dla siebie lub innego korzyści majątkowej, wyzyskując niedoświadczenie osoby pozbawionej należytego rozwoju umysłowego, niewłasnowolnej albo z innego powodu nie mogącej sobie zdawać sprawy

z przedsiębranego działania, doprowadza tę osobę do niekorzystnego rozporządzenia dobrem majątkowem,

ulega karze więzienia do lat 5 lub aresztu.

Art. 264. Kto, trudniąc się zawodowo czynnościami giełdowemi i działając w celu osiągnięcia dla siebie lub innego korzyści majątkowej, osobę, nie mogącą zdawać sobie sprawy ze znaczenia tranzakcji, nakłania do spekulacji giełdowej, nie pozostającej w stosunku do jej majątku,

ulega karze więzienia do lat 3 lub aresztu do lat 3.

Art. 265. Kto, wyzyskując położenie przymusowe innego, zawiera z nim umowę, nakładająca nań obowiązek świadczenia majątkowego, oczywiście niewspółmiernego ze świadczeniem wzajemnem,

ulega karze więzienia do lat 5 lub aresztu.

Art. 266. Kto, zajmując się na podstawie przepisu prawnego lub umowy sprawami majątkowemi innego, działa na jego szkodę,

ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 267. § 1. Kto narusza cudze prawo polowania lub rybołóstwa,

ulega karze aresztu do roku lub grzywny

§ 2. Jeżeli sprawca działa zawodowo,

ulega karze więzienia do lat 2.

Art. 268. Kto względem właściciela lasu, pola, prawa polowania lub rybołóstwa albo osoby, do ochrony tychże praw upoważnionej, dopuszcza się przemocy lub groźby bezprawnej w celu przeszkodzenia wykonywaniu lub ochronie prawa, przytrzymaniu na gorącym uczynku naruszającego albo odebraniu narzędzi przestępstwa,

ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 269. § 1. Kto zabiera innemu, przywłaszcza sobie lub uszkadza cudzą rzecz, przedstawiającą wartość niematerjalną,

ulega karze aresztu do lat 2 lub grzywny.

§ 2. Ściganie następuje na wniosek pokrzywdzonego.

ROZDZIAŁ XL.

PRZESTĘPSTWA NA SZKODĘ WIERZYCIELI.

Art. 270. Kto lekkomyślnie przez życie zbytkowne, grę, spekulację, zawieranie ryzykownych umów, zmniejszanie lub obciążanie swego majątku, wadliwe prowadzenie interesów, po-

garsza swoje położenie majątkowe, jeżeli skutkiem tego nastąpiła jego niewypłacalność lub ogłoszono jego upadłość,

ulega karze aresztu do lat 3.

Art. 271. Kto w zamiarze pokrzywdzenia wierzycieli doprowadza do tego, że nastąpiła jego niewypłacalność lub ogłoszono jego upadłość,

ulega karze wiezienia do lat 5.

Art. 272. Kto w zamiarze pokrzywdzenia wierzycieli pogarsza swoje położenie majątkowe przez życie zbytkowne grę, spekulację, zawieranie ryzykownych umów, zmniejszanie lub obciążanie swojego majątku, wadliwe prowadzenie interesów,

ulega karze więzienia do lat 3.

Art. 273. Kto w zamiarze pokrzywdzenia wierzycieli ukrywa przedmioty majątkowe albo zmyśla zobowiązania,

ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 274. Kto w zamiarze pokrzywdzenia wierzycieli, nie mogąc zaspokoić wszystkich, spłaca lub zabezpiecza niektórych tylko,

ulega karze aresztu do lat 3.

Art. 275. Kto dopomaga dłużnikowi do spełnienia przestępstwa, wymienionego w art. 271, 272, 273 i 274, albo choćby bez porozumienia z dłużnikiem działa na szkodę jego wierzycieli,

odpowiada jak dłużnik.

Art. 276. § 1. Kto wierzycielowi udziela lub obiecuje udzielić korzyści majątkowej za działanie na szkodę innych wierzycieli w czasie postępowania upadłościowego lub postępowania, zmierzającego do zapobieżenia upadłości,

ulega karze więzienia do lat 3.

§ 2. Tej samej karze ulega wierzyciel, który w czasie takiego postępowania przyjmuje korzyść majątkową za działanie na szkodę innych wierzycieli, lub takiej korzyści żąda.

Art. 277. Kto, będąc obowiązany do prowadzenia rachunkowości kupieckiej, wcale jej nie prowadzi, lub prowadzi ją wadliwie,

ulega karze aresztu do miesiecy 6 lub grzywny.

Art. 278. Kto prowadzi rachunkowość kupiecką w sposób niezgodny z prawdą, albo księgi lub dokumenty handlowe uszkadza, ukrywa, przerabia lub podrabia,

ulega karze więzienia do lat 5.

Art. 279. Kto celem udaremnienia egzekucji usuwa,

uszkadza, ukrywa, zbywa lub obciąża mienie, zajęte lub ulegające zajęciu,

ulega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

Art. 280. Kierownik warsztatu gospodarczego odpowiada za działanie na szkodę wierzycieli tak, jakgdyby był jego właścicielem.

ROZDZIAŁ XLI.

PRZESTĘPSTWA URZĘDNICZE.

Art. 281. § 1. Urzędnik, który przekraczając swą władzę lub nie dopełniając obowiązku, działa na szkodę państwa społeczeństwa lub jednostki,

ulega karze więzienia do lat 5.

§ 2. Jeżeli sprawca działał w zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej dla siebie lub innej osoby, albo w zamiarze ułatwienia zbrodni stanu,

ulega karze więzienia do lat 10.

Art. 282. § 1. Urzędnik, poświadczający nieprawdę co do okoliczności, mającej znaczenie prawne,

ulega karze wiezienia do lat 5.

§ 2. Jeżeli sprawca działał w zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej dla siebie lub innej osoby albo w zamiarze ułatwienia zbrodni stanu,

ulega karze więzienia do lat 10.

Art. 283. Urzędnik, który w czasie urzędowania przez niedbalstwo pozbawia człowieka wolności,

ulega karze aresztu do lat 3.

Art. 284. § 1. Urzędnik, ujawniający na szkodę państwa tajemnicę urzędową,

ulega karze wiezienia do lat 5.

§ 2. Jeżeli sprawca działał w zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej dla siebie lub innej osoby, albo w zamiarze ułatwienia zbrodni stanu,

ulega karze więzienia do lat 10.

Art. 285. § 1. Urzędnik, który w związku z urzędowaniem przyjmuje dla siebie lub innej osoby korzyść majątkową lub osobistą, lub takiej korzyści żąda,

ulega karze wiezienia do lat 5.

§ 2. Jeżeli urzędnik uzależnia czynność urzędową od otrzymania dla siebie lub innej osoby korzyści majątkowej lub osobistej, albo jeżeli urzędnik przyjmuje korzyść taką za czynność, która sprzeciwia się lub ma się sprzeciwiać ustawie,

ulega karze więzienia do lat 10.

Art. 286. Jeżeli urzędnik dopuścił się jakiegokolwiek przestępstwa podczas urzędowania lub w związku z urzędowaniem,

sąd może wymierzyć karę wyższą o połowę od najwyższego wymiaru kary, przepisanego za dane przestępstwo.

P.441/K.